

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ (Ματθ. 8, 5-13)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στη Βαλανιδούσα, στις 20/6/1999)

1. Που να μπεις σπίτι μου, Χριστέ μου...

Το σημερινό Ευαγγέλιο μας λέγει, ότι ο Χριστός είχε πάει στην Καπερναούμ. Εκεί τον βρήκε ένας Ρωμαίος εκατόνταρχος. Όχι Εβραίος. Θα λέγαμε σήμερα, όχι χριστιανός. Και του είπε:

-Κύριε, έχω έναν υπηρέτη που είναι παράλυτος, και βασανίζεται. Δεν φτάνει που είναι παράλυτος, αλλά και ολόκληρη την ημέρα πονάει.

Σαν να ήθελε να πει: «Τον βλέπω, και σπάζει η καρδιά μου, γιατί τον πονάω. Σε παρακαλώ, έλα να τον θεραπεύσεις»

Ο Χριστός του απάντησε:

-Θάρθω, θάρθω.

Τότε ο Ρωμαίος, ο ειδωλολάτρης, του είπε:

-Κύριε, να μην έρθεις. Γιατί εγώ δεν είμαι άξιος να μπεις στο σπίτι μου. Είμαι άνθρωπος αμαρτωλός. Αλλά από εκείνα που άκουσα για Σένα το έχω καταλάβει. Εξουσία έχεις, δύναμη έχεις. Όπως εγώ που κάνω ένα νεύμα και οι υφιστάμενοί μου εκτελούν αμέσως εκείνο που θέλω. Λέω δηλαδή στον ένα: «έλα». Και στον άλλο: «πήγαινε». Και έρχονται και φεύγουν. Τους λέω πάλι: «κάνετε εκείνο» και το κάνουν αμέσως. Η δική μου εξουσία είναι στους υφισταμένους μου. Η δική Σου εξουσία είναι στον παράλυτο. Πιστεύω όμως. Κάνε ένα νεύμα, πες μια λέξη και θα θεραπευτεί ο δούλος μου. Αλλά στο σπίτι μου δεν είμαι άξιος να μπεις.

Ας προσέξουμε, με τον φωτισμό που μας δίνει η προσευχή, την ώρα της Λειτουργίας, για να καταλάβουμε, τι λέει ο Ρωμαίος εκατόνταρχος, ο ειδωλολάτρης, και τι ο Χριστός.

Ο ένας δείχνει αγάπη προς τον άνθρωπο, τον δούλο του.

Και ο Χριστός λέει: «Μπράβο! Καλά κάνεις. Επειδή έχεις καλωσύνη. Θαρρώ να τον κάνω καλά».

Αλλά τότε, στον Ρωμαίο γεννήθηκε ένας προβληματισμός. Ποιός προβληματισμός; Εκείνον που πρέπει να κάνουμε όλοι μας, όλη την ημέρα:

Τι είναι ο Θεός; Τι είμαι εγώ;

Τι καρδιά θέλει να έχω ο Θεός; Τι καρδιά έχω εγώ;

Τι πράξεις θέλει να κάνω συνεχώς εγώ; Και τι κάνω εγώ;

Ποιά μπορεί να είναι η σχέση ενός ανθρώπου με τον Θεό; Αν όχι, επικοινωνία πνευματική, ψυχική, ταύτιση του ανθρώπου κατά τον «έσω άνθρωπο» με το θέλημα του Θεού;

Και ψάχνοντας ο αμαρτωλός ειδωλόαττης, έβλεπε ότι δεν έχει καμία σχέση με τον Θεό. Και ότι ένα σωρό εντολές Του, τις είχε καταπατήσει και ότι είχε μια καρδιά που δεν είχε τόση καλωσύνη, όση πρόδιδε, μόνο του, το ενδιαφέρον για τον δούλο του, αλλά είχε πολλά μελανά σημεία. Και έχοντας ειλικρίνεια, τοποθέτηση σωστή απέναντι του Χριστού, Του είπε: «Κύριε μοιάζουμε στο ότι έχουμε, έχεις και Εσύ, δυό πόδια, δυό χέρια, ένα κεφάλι, αλλά δεν σημαίνει πως είμαστε ίδιοι. Δεν επιτρέπεται, Χριστέ μου, ναρθείς στο σπίτι μου, γιατί είμαι ολόκληρος βυθισμένος στην αμαρτία»

2. Τα δυό γνωρίσματα της πίστης;

Τα λόγια του εκατοντάρχου είναι λόγια προσευχής. Ο,τι είπε ο άνθρωπος αυτός στον Χριστό, προσευχή ήταν. Και εμείς όταν στέκουμε στην προσευχή μας, τι λέμε; «άφες ημίν τα οφειλήματα ημών» Εξομολογούμαστε τις αμαρτίες μας δηλαδή με λίγα ή με πολλά λόγια, και λέμε: «Κατανόησέ τες Χριστέ μου τις αμαρτίες μας και συγχώρησέ μας»

Όταν πηγαίνουμε να κοινωνήσουμε, οι προσευχές της Εκκλησίας, που πρέπει να τις μαθαίνουμε και να μη τις παραλείπουμε, λένε: «Χριστέ μου δεν είμαι άξιος να εισέλθεις μέσα στον οίκο της ψυχής μου, διότι όλος είναι έρημος. Από παντού ξεφτάει. Έρημος και καταπεσούσά εστι. Γιατί είναι χωρίς την χάρη του Αγίου Πνεύματος, χωρίς τον αγώνα, χωρίς ευλάβεια. Δεν ζω, όπως απαιτούν οι άγιες εντολές Σου»

Όταν ο Χριστός άκουσε αυτά τα λόγια, είπε: «ουδέ εν τω Ισραήλ τσαούτην

πίστιν εύρον» Θα λέγαμε σήμερα: «Ούτε σε χριστιανούς δεν βρήκα τέτοια πίστη».

Ποιά είναι η μεγάλη αυτή πίστη, που την θαύμασε ο Χριστός, και μας προτείνει ο Άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ματθαίος, να ψάξουμε να την βρούμε;

Πρώτα από όλα να πιστεύουμε, ότι ο Χριστός είναι ο Θεός και έχει δύναμη θεϊκή. Και μπορεί να κάνει ο,τι θέλει, με ένα λόγο και με ένα νεύμα. Έχετε δει ποτέ παράλυτο; Γίνεται καλά με νεύματα και με λόγια ο παράλυτος; Μήπως γίνεται καλά με εγχειρήσεις και με φάρμακα; Τίποτε δεν πιάνει, παρά την πρόοδο της επιστήμης. Αλλά εδώ τι λέει ο εκατόνταρχος; «Ένα νεύμα κάνε και όλα διορθώνονται. Ακόμα και ο θάνατος διορθώνεται. «Και ιαθήσεται ο παις μου» Και θα γίνει καλά ο δούλος μου. Πρώτα λοιπόν, πίστη είναι, να πιστεύουμε, ότι δεν υπάρχει πράγμα αδύνατο για τον Χριστό.

Και το δεύτερο, ποιά είναι; «Ουκ ειμί άξιος Χριστέ μου». Δεν είμαι άξιος, αμαρτωλός είμαι. Τι θέση πρέπει να έχω, απέναντί Σου;

Να εξομολογούμαι με ειλικρίνεια τις αμαρτίες μου. Όχι να προσπαθώ να κρυφτώ, ούτε να κάνω τον έξυπνο και τον μάγκα. Γιατί μερικοί, όντας βρώμα και δυσωδία, αντί να πάρουν την θέση που πήρε ο εκατόνταρχος απέναντι του Χριστού, λένε: «Ε, και τι έγινε που κάνω και καμιά αμαρτία; Και τι θα κερδίσω άμα πάω στην εκκλησία; Και τι θα με ωφελήσει να τηρώ τις εντολές του Θεού; Δεν βαριέσαι... Η ψυχή θέλει ψίχαλα και η κοιλιά κομμάτια». Να το μεγάλο λάθος του ανθρώπου!

Ενώ του έδωσε ο Θεός φαιά ουσία, για να σκέπτεται... Τι να σκέπτεται; Το συμφέρον του! «Τα καλά και συμφέροντα», αλλά «ταις ψυχαίς ημών» Για ολόκληρη την ζωή μας τα συμφέροντα. Όχι μόνο για την κοιλιά μας, ούτε μόνο για την σάρκα μας.

Πώς θα σκεφτούμε το συμφέρον, ολοκλήρου της ζωής μας;

Όταν δεν αφήνουμε το μυαλό μας να κολλάει μόνο στην κοιλιά, μόνο στο πόδι, μόνο στο χέρι, μόνο στο αυτί, μόνο σε κάτι άλλο που μας απασχολεί, αλλά ανοίγουμε τα μάτια, όχι μόνο του σώματος αλλά και του έσω ανθρώπου, για να δούμε καλλίτερα τον κόσμο, τον Θεό, τον εαυτό μας.

3. Γεύσασθε και ίδετε

Το: «μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού και φυλάσσοντες αυτόν» που

λέει το Ευαγγέλιο, είναι εντολή. Απευθύνεται πρώτα σε εκείνους που έχουν καταλάβει τι είναι ο Θεός. Και έχουν εκτός την υποχρέωση να τον τηρούν, το καθήκον να ανοίγουν το στόμα τους και να υπενθυμίζουν: «μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού» Καλότυχοι εκείνοι, που έστω και αν δεν τον δέχονται, επί του παρόντος, τον ακούνε με ενδιαφέρον και προβληματισμό.

Γιατί ο λόγος του Θεού είναι μαχαίρι. Για πού; Για την καρδιά!

Ένα μαχαίρι, άμα μας κόψει, πονάει. Έτσι και ο λόγος του Θεού όταν ακούγεται κάνει την καρδιά να πονάει. Αλλά πονάει η καρδιά, ακούοντας τον λόγο του Θεού, γιατί τότε αρχίζει και αποκτά ζωή.

Πονάει ο πεθαμένος αν τον κόβεις; Δεν πονάει.

Ο ζωντανός; Αυτός πονάει!

Ακούς τον λόγο του Θεού και δεν πονάς; Απελπιστική η κατάσταση σου! Αρχίζεις και πονάς, ψάχνεις, ψάχνεσαι; Έγινε η καλή αρχή. «μακάριοι οι ακούοντες τον λόγον του Θεού» Από εκεί και πέρα αρχίζει μια καινούργια δεοντολογία: «και φυλάσσουντες αυτόν» Έχεις την υποχρέωση τον λόγο του Θεού, να τον κάνεις, τι; Κανόνα της ζωής σου, δρόμο σου, περπάτημά σου. Να τον ταυτίσεις με την σκέψη σου. Να τον κάνεις φως και οδηγό.

Είπαμε ότι πριν κοινωνήσουμε, λέμε τα λόγια του εκατοντάρχου.

Γιατί μας καλεί ο Χριστός να κοινωνήσουμε το σώμα και το αίμα του;

«Εις άφεσιν αμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον». Ωστε ενώ πριν την Θεία Κοινωνία είχαμε και πρέπει να έχουμε την διάθεση να πούμε: «Κύριε, δεν είμαι άξιος να ρθεις στο σπίτι μου», αφού κοινωνήσουμε, γινόμαστε όχι απλώς ένα σπίτι καθαρό, αλλά έχουμε αγιοσύνη και καθαρότητα και δόξα όση έχει το σώμα του Χριστού. Τέτοια χάρη μας δίνει η Κοινωνία. Αφού λοιπόν παίρνουμε τόσες δωρεές, γιατί δεν λέμε στον εαυτό μας: «Ασχολείσαι με τόσα πράγματα ανούσια. Γιατί όμως δεν καταλαβαίνεις, ότι αυτά που λέει η πίστη μας, πρέπει επιτέλους να τα δοκιμάσεις».

Αξίζει να προβληματιστούμε: Πώς πρέπει να ετοιμαστώ για να κοινωνήσω; Για να πάρω και εγώ αυτή τη χάρη; Και ημέρα με την ημέρα, Κοινωνία με την Θεία κοινωνία, να γίνομαι πιο καθαρός. Και να γίνω άξιος να βρεθώ στην Βασιλεία του Θεού;

Ο Χριστός ο πολυεύσπλαγχνος, ποτέ δεν βουλώνει τα αυτιά του σε καμία προσευχή. Όσο πιο πολύ του λες: «ουκ ειμί άξιος», «δεν είμαι άξιος να βρίσκομαι κοντά σου», τόσο περισσότερο σε ακούει με στοργή, με αγάπη και με κατανόηση.

Θα προσθέσουμε και κάτι ακόμα, βλέποντας το ενδιαφέρον του εκατοντάρχου για τον δούλο του.

Ποιό είναι το βάθος της πνευματικής ζωής και του νόμου του Θεού;

Όλα να τα σκεφτόμαστε και όλα να τα κάνουμε με την αγάπη που μας δίδαξε ο Χριστός. Και για να τα κάνουμε όλα με αγάπη, πρέπει να προσπαθούμε να ρθούμε στη θέση του άλλου.

Και να μην υπολογίζουμε, εγωκεντρικά τον χρόνο μας, μήπως μας λείπει ο περίπατος και η ξάπλα. Αλλά να θυσιάζουμε για τον πλησίον χρόνο και να μη μετράμε τον κόπο.

Το μήνυμα του ευαγγελίου είναι: Δείτε την δύναμη, την αγαθότητα, και την μεγαλειότητα του Θεού.

Την δύναμη να την έχουμε καταφυγή μας. Την αγαθότητά του να την έχουμε ελπίδα μας. Και την μεγαλειότητά του, τη διαφορά δηλαδή που έχουμε από Αυτόν, να την έχουμε μέτρο μας, για καταλαβαίνουμε τι είμαστε μπροστά του. Και να φροντίζουμε να διορθωνόμαστε με την μετάνοια.

Ας είναι η προσευχή μας, ικεσία στο Χριστό να συγχωρήσει τις αμαρτίες τις δικές μας, και των δικών μας. Των ζωντανών και των κεκοιμημένων. Και να μας αξιώσει όλους να βρεθούμε κοντά του, στη Βασιλεία του. Αμήν.-